

Bruksela, 12 grudnia 2018 r.
(OR. en)

15508/18

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2018/0412(CNS)

FISC 559
ECOFIN 1198
EF 325

WNIOSEK

Od:	Sekretarz Generalny Komisji Europejskiej, podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU
Data otrzymania:	12 grudnia 2018 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2018) 812 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DYREKTYWY RADY zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do wprowadzenia pewnych wymogów dla dostawców usług płatniczych

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2018) 812 final.

Zał.: COM(2018) 812 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 12.12.2018
COM(2018) 812 final

2018/0412 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

**zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do wprowadzenia pewnych
wymogów dla dostawców usług płatniczych**

{COM(2018) 813 final} - {SEC(2018) 495 final} - {SWD(2018) 487 final} -
{SWD(2018) 488 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Już w październiku 2017 r.¹ Komisja zobowiązała się do zajęcia się kwestią zdolności administracyjnych organów podatkowych w zakresie zwalczania oszustw związanych z VAT w handlu elektronicznym (zwanym dalej „e-handlem”) poprzez poprawę współpracy ze stronami trzecimi. W oświadczeniu zawartym w protokole dotyczącym przyjęcia dyrektywy Rady (UE) 2017/2455 (dyrektywa o VAT w e-handlu)² w grudniu 2017 r. Rada podkreśliła potrzebę udoskonalenia narzędzi zwalczania nadużyć finansowych³. Obecna inicjatywa na rzecz zwalczania oszustw związanych z VAT w e-handlu stanowi uzupełnienie nowych środków wprowadzonych dyrektywą o VAT w e-handlu w kontekście strategii Komisji dotyczącej jednolitego rynku cyfrowego⁴. Tworzy ona również warunki dla sprawnego stosowania tych nowych środków.

W szczególności dyrektywą o VAT w e-handlu nałożono na internetowe platformy handlowe nowe obowiązki w zakresie podatku VAT⁵. Wprowadzono nią także nowe uproszczenia mające pomóc przedsiębiorstwom w spełnianiu obowiązków w zakresie VAT w odniesieniu do świadczenia usług, sprzedaży towarów na odległość i przywozu. Uproszczenia te obejmują elektroniczną rejestrację do celów VAT i płatność VAT za pośrednictwem punktu kompleksowej obsługi (rejestracja w jednym państwie członkowskim zamiast we wszystkich państwach członkowskich konsumpcji). Środki te, dzięki uproszczeniu systemu VAT, zwiększą przestrzeganie przepisów dotyczących VAT, ale organy podatkowe nadal muszą być w stanie wykrywać i kontrolować przedsiębiorstwa dopuszczające się oszustw. Obecnie stanowi to dla organów podatkowych wyzwanie. Europejski Trybunał Obrachunkowy⁶ zauważył, że przepisy dotyczące VAT w e-handlu opierają się zasadniczo na skłonności

¹ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego dotyczący działań następczych w odniesieniu do planu działania w sprawie VAT „W kierunku jednolitego unijnego obszaru VAT – czas na decyzje” (COM(2017) 566 final), pkt 2.1.1, s. 3. Zob. również pkt 6 z 20 środków w celu zniwelowania luki w podatku VAT, załącznik do planu działania w sprawie VAT, dostępny pod adresem:

https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/docs/body/2016-03_20_measures_en.pdf

² Dyrektywa Rady (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (Dz.U. L 348 z 29.12.2017, s. 7).

³ Rada Unii Europejskiej, 14769/1/17 REV 1 z dnia 30 listopada 2017 r.,

<http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-14769-2017-REV-1/pl/pdf>

⁴ Realizacja strategii jednolitego rynku cyfrowego (COM(2017) 228 final z 10.5.2017), zob.:

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?qid=1496330315823&uri=CELEX:52017DC0228>

⁵ W myśl art. 14a dyrektywy Rady 2006/112/WE internetowe rynki, platformy handlowe i portale są w przypadku sprzedaży towarów za pośrednictwem swoich interfejsów elektronicznych uznawane za dostawców. Uznaje się mianowicie, że podmioty te samodzielnie otrzymują i przeprowadzają dostawy towarów, jeśli ułatwiają one: a) sprzedaż na odległość towarów przywożonych z terytoriów trzecich lub państw trzecich o wartości nieprzekraczającej 150 EUR lub b) dostawę typu B2C (między przedsiębiorstwami a konsumentami) towarów, które są już w UE (tj. w magazynach – *fulfilment centres*), przez podatników mających siedzibę poza UE.

⁶ Europejski Trybunał Obrachunkowy, *Background Paper, Collection of VAT and customs duties on cross-border e-commerce* (Dokument informacyjny: Pobór VAT i cel od transgranicznego handlu elektronicznego), lipiec 2018 r.

przedsiębiorstw do dobrowolnego rejestrowania się i płacenia należnego podatku VAT. Państwa członkowskie mogą jednak tylko w ograniczonym stopniu wykorzystywać obecne ramy prawne do współpracy administracyjnej. Jeżeli wyżej wymienionym uproszczeniom służącym przestrzeganiu przepisów nie będą towarzyszyć środki zwalczania nadużyć finansowych, oszuści będą mieli niewielką motywację do tego, aby zmienić postawę i zacząć wypełniać obowiązki związane z podatkiem VAT. Powodzenie środków dotyczących zgodności w e-handlu zależy więc również od skuteczności środków zwalczania nadużyć finansowych, które to środki należy rozwijać równolegle.

W ostatnich latach e-handel dynamicznie się rozwija, coraz bardziej ułatwiając konsumentom zakup towarów i usług przez internet. Konsumenti mogą wybierać spośród różnych dostawców, produktów i marek. Mogą również płacić przez internet w bezpiecznych warunkach, nie ruszając się od komputera lub smartfona. Dostawcy zmienili swoje modele biznesowe, aby móc korzystać z e-handlu: mogą sprzedawać produkty konsumentom na całym świecie bez potrzeby otwierania sklepów w danej lokalizacji. Możliwości te wykorzystują jednak również nieuczciwe przedsiębiorstwa, które przez niewypełnianie obowiązków w zakresie VAT uzyskują w nieuprawniony sposób przewagę rynkową.

W ocenie skutków dołączonej do niniejszego wniosku wskazano trzy główne konteksty oszustw związanych z VAT w transgranicznym e-handlu: (i) wewnątrzzunijne dostawy towarów i usług, (ii) przywóz towarów z przedsiębiorstw mających siedzibę w państwie trzecim lub na terytorium trzecim (tj. kraju lub terytorium spoza UE) konsumentom w państwach członkowskich oraz (iii) świadczenie usług przez przedsiębiorstwa mające siedzibę w państwie trzecim⁷ konsumentom w państwach członkowskich.

Całkowitą stratę z tytułu VAT od transgranicznych dostaw towarów szacuje się w państwach członkowskich na 5 mld EUR rocznie⁸. Oszustwa związane z VAT zgłaszano również w transgranicznym świadczeniu usług, mianowicie w kontekście telewizji internetowej i gier cyfrowych⁹. Tego rodzaju oszustwa zostały udokumentowane przez Europol i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej w najnowszym sprawozdaniu Europolu dotyczącym nielegalnego rozpowszechniania programów telewizyjnych (i nielegalnej sprzedaży dostępu do nich)¹⁰, a także przez branżową organizację telewizyjną Nordic Content Protection (NCP)¹¹. Dystrybutorzy telewizji internetowej w trzech tylko krajach – Danii, Finlandii i Szwecji (które mają łącznie niespełna 10 % łącznego rynku telewizyjnego UE pod

⁷ Obejmuje to terytoria trzecie zgodnie z art. 6.

⁸ Zob. wniosek dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych zobowiązań wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (COM(2016) 757 final), s. 2.

⁹ *Nelegālās maksas TV apraides apjoms Latvijā 2015* (Skala nielegalnego nadawania programów telewizyjnych na Łotwie w 2015 r.), Stockholm School of Economics, publikacja dostępna pod adresem:

https://www.researchgate.net/profile/Arnis_Sauka/publication/303382487_Nelegalas_maksas_TV_apraides_apjoms_Latvija_2015/links/573f5c7408ae298602e8f2f2.pdf

¹⁰ Europol i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej: *2017 Situation Report on Counterfeiting and Piracy in the European Union* (Sprawozdanie dotyczące sytuacji w 2017 r. w zakresie podrabiania i piractwa w Unii Europejskiej), publikacja dostępna pod adresem: www.europol.europa.eu/publications-documents/2017-situation-report-counterfeiting-and-piracy-in-european-union

¹¹ Nordic Content Protection: *Trend Report 2017* (Sprawozdanie z tendencji w 2017 r.), publikacja dostępna pod adresem: www.ncprotection.com/wp-content/uploads/2017/03/Trend-Report-2017.pdf

względem przychodów)¹² – szacują, że ich roczna strata przychodów ze sprzedaży w wyniku nielegalnej dystrybucji wynosi 436 mln EUR. Przekłada się to na około 103 mln EUR potencjalnych strat z tytułu VAT¹³. Liczby te (które będą rosły wraz z rozwojem e-handlu) wskazują na pilną potrzebę podjęcia działań w celu zwalczania oszustw związanych z VAT w e-handlu. Większość organów podatkowych nie dysponuje jednak narzędziami ani źródłami informacji, które pozwalałyby na ilościowe określenie skali oszustw związanych z VAT w e-handlu¹⁴. Przedsiębiorstwom dopuszczającym się oszustw związanych z VAT w e-handlu internet umożliwia ukrywanie własnej tożsamości za nazwą domeny. Nawet jeśli organ podatkowy wie o istnieniu danego sklepu internetowego, to tożsamość przedsiębiorstwa, które prowadzi ten sklep, jego rzeczywista lokalizacja czy wielkość obrotów w danym państwie członkowskim często pozostają nieznane. Stanowi to problem dla organów podatkowych przy wszczynaniu ewentualnych dochodzeń lub nawiązywaniu współpracy administracyjnej na szczeblu unijnym lub międzynarodowym. Państwa członkowskie, w których następuje konsumpcja i w których należy uiścić podatek VAT, przeważnie nie dysponują żadną ewidencją ani informacją niezbędną do wszczęcia inspekcji. Wynika to z faktu, że konsumenci końcowi nie mają obowiązku prowadzenia dokumentacji zakupów przez internet. Nawet gdyby taki obowiązek istniał, to regularne pozyskiwanie informacji od konsumentów końcowych w celu prowadzenia dochodzeń w sprawie dokonywanych przez sprzedawcę oszustw związanych z VAT byłoby nieproporcjonalne.

Ponadto jeżeli tożsamość i lokalizacja oszustów nie jest znana, to bardzo problematyczne może stać się ustalenie, do którego państwa członkowskiego należy zwrócić się z wnioskiem o współpracę administracyjną.

Mogłoby to prowadzić do masowych wniosków o identyfikację. Musiałyby one być kierowane do strony trzeciej (tj. internetowej platformy handlowej lub dostawcy usług płatniczych), która mogłaby potencjalnie posiadać te informacje, lub do organu podatkowego państwa, w którym ta strona trzecia ma siedzibę. Niemniej jednak takie działanie byłoby nieproporcjonalne w myśl art. 54 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 904/2010. Ponadto na mocy art. 54 ust. 2 tego samego rozporządzenia państwa członkowskie nie mogą być zobowiązane do dostarczania danych informacji, jeżeli ich ustawodawstwo krajowe nie zezwala im na ich gromadzenie. Ogranicza to państwom członkowskim możliwość zwracania się do innych państw członkowskich o dane stron trzecich.

Niniejszy wniosek zmierza do rozwiązania problemu oszustw związanych z VAT w e-handlu poprzez zacieśnienie współpracy między organami podatkowymi a dostawcami usług płatniczych. W ostatnich latach ponad 90 % zakupów dokonywanych przez internet przez klientów europejskich odbywało się z wykorzystaniem poleceń przelewu, poleceń zapłaty lub płatności kartą, tj. przez pośrednika uczestniczącego w transakcji¹⁵ (dostawcę usług

¹² Zob.: www.ofcom.org.uk/data/assets/pdf_file/0027/95661/ICMR-2016-4.pdf

¹³ Obliczono przy zastosowaniu stawek standardowych, bez uwzględnienia stawek obniżonych.

¹⁴ W ramach ukierunkowanych konsultacji na potrzeby przygotowania niniejszego wniosku tylko trzy organy podatkowe dostarczyły przybliżone oszacowania straty z tytułu podatku VAT w odniesieniu do wewnątrzunijnych dostaw towarów między przedsiębiorstwami a konsumentami, wewnątrzunijnego świadczenia usług między przedsiębiorstwami a konsumentami oraz przywozu towarów w latach 2015, 2016 i 2017.

¹⁵ *E-shopper barometer 2017* (Grupa DPD), dostępne pod adresem: https://www.dpd.com/be_en/business_customers/dpd_insights/e_shopper_barometer_2017, oraz International Post Corporation, *e-Commerce logistics and delivery*, eCom21 2016.

płatniczych). Tendencja ta utrzyma się w przyszłości¹⁶. Osoby trzecie, które posiadają informacje dotyczące płatności, mogą zatem przedstawić organom podatkowym pełny obraz zakupów dokonywanych w internecie, aby pomóc im w należyтым wykonywaniu zadań polegających na monitorowaniu przestrzegania obowiązków w zakresie VAT w kontekście dostaw towarów i świadczenia usług drogą elektroniczną. Doświadczenia państw członkowskich, które już współpracują z dostawcami usług płatniczych na szczeblu krajowym, wykazały, że współpraca taka przynosi wymierne rezultaty w zwalczaniu oszustw związanych z VAT w e-handlu¹⁷. Niektóre państwa trzecie stosują również informacje o płatnościach jako narzędzie wykrywania przedsiębiorstw nieprzestrzegających przepisów w połączeniu z uproszczonymi systemami poboru w przypadku transgranicznych dostaw towarów między przedsiębiorstwami a konsumentami, podobnie jak w systemie unijnym¹⁸.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejszy wniosek stanowi uzupełnienie dotychczasowych ram regulacyjnych w zakresie VAT, ostatnio zmienionych dyrektywą o VAT w e-handlu w kontekście strategii Komisji dotyczącej jednolitego rynku cyfrowego. Ponadto inicjatywa ta wzmacnia ramy współpracy administracyjnej w celu skuteczniejszego rozwiązania problemu oszustw związanych z VAT w e-handlu i przywrócenia uczciwej konkurencji. Działania w zakresie zwalczania oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania, mające zapobiegać zakłóceniom konkurencji i skuteczniej zabezpieczać dochody krajowe i unijne, to jeden z priorytetów Komisji. W wytycznych politycznych¹⁹ obecnej Komisji wezwano do wzmożenia wysiłków na rzecz walki z uchylaniem się od opodatkowania i oszustwami podatkowymi. W orędziu o stanie Unii z 2018 r.²⁰ przypomniano zaś, że Komisja realizuje szeroko zakrojoną strategię służącą zapewnieniu, by wszystkie przedsiębiorstwa, duże i małe, miały sprawiedliwy udział w obciążeniach podatkowych.

Rozporządzenie (UE) 2018/1541²¹, którym zmieniono rozporządzenie (UE) nr 904/2010 w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej²², daje nowe narzędzia współpracy administracyjnej między organami podatkowymi państw członkowskich. Narzędzia te będą wykorzystywane głównie do zwalczania: (i) oszustw zwanych karuzelą VAT (dotyczących transakcji między przedsiębiorstwami); (ii) oszustw związanych z procedurą marży w odniesieniu do samochodów używanych; (iii) oszustw wykorzystujących określone systemy celne mające

¹⁶ Zob.: <https://www.atkearney.com/documents/10192/1448080/Winning+the+Growth+Challenge+in+Payment+s.pdf/b9da93a5-9687-419e-b166-0b25daf585ff>, p. 5.

¹⁷ Przykładowo fińskiemu organowi podatkowemu udało się, dzięki współpracy z dostawcami usług płatniczych, pobrać w 2016 r. kwotę 16 mln EUR.

¹⁸ Zob. załącznik 11 do oceny skutków: „Kraje trzecie wykorzystujące dane dotyczące płatności jako narzędzie kontroli VAT”.

¹⁹ Zob.: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/juncker-political-guidelines-speech_pl.pdf

²⁰ Zob.: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/soteu2018-brochure_pl.pdf

²¹ Rozporządzenie Rady (UE) 2018/1541 z dnia 2 października 2018 r. zmieniające rozporządzenia (UE) nr 904/2010 i (UE) 2017/2454 w odniesieniu do środków wzmacniania współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 259 z 16.10.2018, s. 1).

²² Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1).

zastosowanie do przywozu dokonywanego przez podatników VAT (również w odniesieniu do transakcji między przedsiębiorstwami), a także (iv) umożliwią wspólne działania organów podatkowych (tj. wspólne dochodzenia administracyjne). Eksperti z organów podatkowych i przedsiębiorstw, uczestniczący w unijnym forum ds. VAT²³, podkreślają, że tradycyjna forma współpracy w zwalczaniu oszustw związanych z VAT opiera się na ewidencji prowadzonej przez przedsiębiorstwa bezpośrednio zaangażowane w łańcuch transakcji. W odniesieniu do transgranicznych dostaw między przedsiębiorstwami a konsumentami informacje te mogą nie być bezpośrednio dostępne, a zatem „tradycyjna” współpraca między organami podatkowymi jest niewystarczająca²⁴. W związku z tym niniejsza inicjatywa uzupełnia również niedawne zmiany w unijnych ramach współpracy administracyjnej w dziedzinie VAT, dostarczając organom podatkowym nowego narzędzia do wykrywania oszustw związanych z VAT w transgranicznych dostawach między przedsiębiorstwami a konsumentami.

Inicjatywę tę należy wreszcie postrzegać również w kontekście międzynarodowym. W przypadku oszustw popełnianych przez dostawców mających siedzibę w państwie trzecim lub na terytorium trzecim współpraca międzynarodowa ma kluczowe znaczenie dla egzekwowania brakującego należnego podatku VAT. Unia zawarła niedawno umowę o współpracy w dziedzinie VAT z Norwegią²⁵ i podejmuje działania w ramach OECD, aby w większym stopniu wykorzystywać narzędzia współpracy administracyjnej na szczeblu międzynarodowym. Niniejsza inicjatywa dostarczy państwom członkowskim materiału dowodowego umożliwiającego wykrywanie sprawców oszustw w państwach trzecich. Materiał ten posłuży jako pierwszy krok w celu uruchomienia współpracy międzynarodowej lub międzynarodowego dialogu na temat poprawy współpracy administracyjnej z innymi jurysdykcjami.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę prawną niniejszej inicjatywy stanowi art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Artykuł ten stanowi, że Rada, stanowiąc jednomyślnie zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą, uchwała przepisy dotyczące harmonizacji przepisów państw członkowskich w dziedzinie podatków pośrednich w zakresie, w jakim harmonizacja ta jest niezbędna do zapewnienia ustanowienia i funkcjonowania jednolitego rynku oraz uniknięcia zakłóceń konkurencji.

• Pomocniczość

Niniejsza inicjatywa jest zgodna z zasadą pomocniczości, jako że główny problem, który ma ona rozwiązać – oszustwa związane z VAT w e-handlu – jest wspólny dla wszystkich państw

²³ Unijne forum ds. VAT to grupa ekspertów Komisji stanowiąca dla przedsiębiorstw i organów ds. VAT platformę dyskusji nad sposobami usprawnienia praktycznego wdrażania przepisów dotyczących VAT. Zob. decyzja Komisji z dnia 3 lipca 2012 r. powołująca unijne forum ds. VAT (Dz.U. C 198 z 6.7.2012, s. 4).

²⁴ Skonsolidowane sprawozdanie na temat współpracy między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami w dziedzinie handlu elektronicznego/nowoczesnej polityki handlowej, s. 5. Zob.: https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-reports-published_en

²⁵ Zob.: <https://www.consilium.europa.eu/pl/press/press-releases/2018/02/06/eu-norway-agreement-signed-strengthening-the-prevention-of-vat-fraud/>

członkowskich i jest spotęgowany brakiem wystarczających narzędzi do dyspozycji organów podatkowych. Państwa członkowskie nie są w stanie samodzielnie uzyskać od osób trzecich – np. dostawców usług płatniczych – informacji niezbędnych do kontroli transgranicznych dostaw towarów i świadczenia usług objętych VAT, zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów dotyczących VAT w e-handlu (ostatnio zmienionych dyrektywą o VAT w e-handlu) i rozwiązania problemu oszustw związanych z VAT w e-handlu. Dlatego kluczowe znaczenie ma współpraca między państwami członkowskimi. Ramy prawne współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi w dziedzinie VAT zostały ustanowione w rozporządzeniu (UE) nr 904/2010. W związku z tym inicjatywa zmierzająca do wprowadzenia nowych narzędzi współpracy ukierunkowanych na ten konkretny problem wymaga od Komisji przedstawienia wniosku w sprawie zmiany obowiązujących ram prawnych UE. Aby organy podatkowe mogły gromadzić dane dotyczące płatności związanych z VAT, należy wprowadzić nowe obowiązki w zakresie prowadzenia ewidencji przez dostawców usług płatniczych. Wymaga to wniosku w sprawie zmiany dyrektywy VAT.

• **Proporcjonalność**

Niniejszy wniosek nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu, jakim jest zwalczanie oszustw związanych z VAT w e-handlu. W szczególności oczekuje się, że nowy system zapewni organom podatkowym niezbędne informacje i zasoby pozwalające na wykrywanie oszustw związanych z VAT w e-handlu i pobieranie dodatkowego VAT. Obciążenia administracyjne dla przedsiębiorstw i organów podatkowych uległyby ogólnie zmniejszeniu w porównaniu z obecną sytuacją, a przedsiębiorstwa działające zgodnie z prawem odniosłyby korzyści z wyrównania warunków działania.

Również wymóg, aby dostawcy usług płatniczych przechowywali w ewidencji pewien zakres informacji w celu udostępnienia ich organom podatkowym, jest zgodny z zasadą proporcjonalności. Dostawcy usług płatniczych będą zobowiązani do przechowywania danych, którymi już dysponują w celu wykonania transakcji płatniczych. Ponadto zharmonizowany na poziomie UE obowiązek rejestrowania danych i przekazywania ich organom podatkowym ograniczy obciążenie administracyjne dostawców usług płatniczych (w porównaniu z obciążeniem wynikającym z konieczności przestrzegania rozbieżnych podejść krajowych).

Zwalczanie oszustw związanych z VAT stanowi ważny cel leżący w ogólnym interesie publicznym Unii i państw członkowskich. Eksperti organów podatkowych zajmujący się zwalczaniem nadużyć finansowych będą przetwarzać jedynie dane niezbędne do osiągnięcia tego celu (zwalczanie oszustw związanych z VAT w e-handlu), zgodnie z ogólnym rozporządzeniem o ochronie danych²⁶, rozporządzeniem (UE) 2018/1725²⁷ i Kartą praw podstawowych²⁸. Dokładniej rzecz ujmując, przetwarzane będą jedynie dane umożliwiające organom podatkowym (i) identyfikację dostawców, (ii) weryfikację liczby transakcji i ich wartości pieniężnej oraz (iii) weryfikację pochodzenia płatności. W niniejszej inicjatywie nie

²⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

²⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

²⁸ Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. C 326 z 26.10.2012, s. 391).

są uwzględniane dane dotyczące konsumentów, z wyjątkiem danych dotyczących państwa członkowskiego pochodzenia płatności (tj. państwa członkowskiego, w którym konsument się znajduje). Środkiem zapewnienia proporcjonalności jest również ustanowienie progu, poniżej którego dostawcy usług płatniczych nie są zobowiązani do przysyłania danych dotyczących płatności do organów podatkowych. W ten sposób wykluczone z niniejszej inicjatywy byłyby płatności, które najprawdopodobniej nie odnoszą się do działalności gospodarczej. Nie byłyby one również objęte przetwarzaniem danych osobowych.

- **Wybór instrumentu**

Proponuje się dyrektywę zmieniającą dyrektywę VAT poprzez wprowadzenie nowych obowiązków prowadzenia ewidencji przez dostawców usług płatniczych.

Proponuje się rozporządzenie zmieniające rozporządzenie (UE) nr 904/2010 w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej poprzez wprowadzenie nowej bazy danych płatności związanych z VAT, która będzie dostępna dla państw członkowskich wyłącznie w celu zwalczania oszustw związanych z VAT w e-handlu.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post***

Niniejszy wniosek jest poparty oceną rozporządzenia (UE) nr 904/2010, w szczególności przepisów dotyczących jego wykorzystania w odniesieniu do oszustw związanych z VAT w e-handlu.

Organy podatkowe uznały ogólnie, że obecne rozporządzenie (UE) nr 904/2010 jest skuteczne jako narzędzie zwalczania oszustw związanych z VAT w e-handlu. Wspomniały jednak, że narzędzia współpracy administracyjnej, którymi obecnie dysponują, nie umożliwiają łatwej identyfikacji i kontroli przedsiębiorstw internetowych w sytuacji, gdy domena i ewidencja księgowa takiego przedsiębiorstwa znajdują się w innym państwie (czy to w państwie członkowskim UE, czy w państwie trzecim). Organy podatkowe podkreśliły również potrzebę silniejszego zobowiązania państw członkowskich do zwiększenia nakładów na współpracę administracyjną, ponieważ od tego w kluczowej mierze zależy skuteczność rozporządzenia (UE) nr 904/2010 w zwalczaniu oszustw związanych z VAT w e-handlu. Niektóre państwa członkowskie wspomniały również, że skuteczność rozporządzenia można zwiększyć za pomocą nowych narzędzi, np. dostępu do odpowiednich informacji o płatnościach i wymiany tych informacji.

Chociaż organy podatkowe uznały, że narzędzia ustanowione w rozporządzeniu (UE) nr 904/2010 są odpowiednie do zwalczania oszustw związanych z VAT, podkreśliły również, że istnieje pole do poprawy. W opinii organów podatkowych obecny rozwój e-handlu i duża skala transakcji w jego ramach wymagają nowych, skuteczniejszych i bardziej efektywnych narzędzi współpracy administracyjnej. Ponadto zdaniem organów podatkowych należy się spodziewać, że dotychczasowe narzędzia do zwalczania oszustw związanych z VAT staną się w przyszłości mniej adekwatne w wyniku zmian w modelach biznesowych i w charakterystyce oszustw związanych z VAT.

Chociaż organy podatkowe na ogół nie dysponują potwierdzonymi danymi ilościowymi co do korzyści i kosztów wiążących się ze współpracą administracyjną, to ich zdaniem korzyści te są proporcjonalne lub nawet wyższe w stosunku do kosztów ponoszonych przez nie w związku z wymianą informacji.

Rozporządzenie (UE) nr 904/2010 i niniejszy wniosek przyczyniają się do prawidłowego funkcjonowania jednolitego rynku. Są również zgodne z przepisami dyrektywy o VAT w e-handlu. Niemniej jednak organy podatkowe państw członkowskich uznały, że ze względu na wzrost skali e-handlu muszą one stawiać czoła nowym wyzwaniom, m.in. kwestii, jak przetwarzać dane do celów wykrywania i zwalczania oszustw związanych z VAT w e-handlu.

Zarówno organy podatkowe, jak i inne zainteresowane strony uznały wreszcie wartość dodaną ram współpracy administracyjnej określonych w rozporządzeniu (UE) nr 904/2010, zważywszy że oszustwa związane z VAT w e-handlu dotyczą wszystkich państw członkowskich.

Podsumowując, ocena wykazała, że krajowe środki zwalczania nadużyć finansowych nie są wystarczające do zwalczania oszustw związanych z VAT w e-handlu oraz że konieczna jest współpraca administracyjna między państwami członkowskimi. Wykazała również, że zmiany w modelach e-handlu wymagają nowych i odpowiednich narzędzi wymiany informacji.

• **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

W 2017 r. Komisja zasięgnęła opinii kilku zainteresowanych stron w ramach ukierunkowanych konsultacji skierowanych do organów podatkowych i przedsiębiorstw, w tym w szczególności dostawców usług płatniczych. W 2017 r. rozpoczęto również konsultacje społeczne²⁹.

Wyniki konsultacji potwierdziły, że wszystkie zainteresowane strony uznają oszustwa związane z VAT w e-handlu za poważny problem. Przedsiębiorstwa podkreślały, że oszustwa takie szkodzą uczciwym przedsiębiorstwom, zakłócając konkurencję. Zarówno organy podatkowe, jak i przedsiębiorstwa zasadniczo potwierdziły, że organy podatkowe potrzebują informacji o płatnościach w celu zwalczania oszustw związanych z VAT w e-handlu. Uznano, że ochrona danych nie jest przeszkodą w gromadzeniu i wymianie informacji dotyczących płatności, pod warunkiem że dane osobowe płatników są przetwarzane zgodnie z wymogami określonymi w ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych.

Większość respondentów wypowiedziała się przychylnie o zmianie unijnych ram regulacyjnych dla zapewnienia organom podatkowym skuteczniejszych narzędzi zwalczania nadużyć finansowych. Za narzędzie najbardziej racjonalne pod względem kosztów uznano scentralizowany unijny system gromadzenia i wymiany informacji o płatnościach związanych z VAT.

²⁹ Komisja opublikowała również dokument będący zarazem planem działania i wstępną oceną skutków (zob. http://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/initiatives/ares-2018-899238_en) „Wymiana danych dotyczących płatności mających związek z VAT”, umożliwiając przekazywanie wstępnych informacji zwrotnych na temat tej inicjatywy. W przewidzianym na to okresie od 15 lutego do 15 marca 2018 r. Komisja otrzymała tylko trzy odpowiedzi – dwie wyrażały poparcie dla inicjatywy, a treść trzeciej nie była z nią związana.

Organy podatkowe i dostawcy usług płatniczych zgodnie potwierdzili wartość dodaną znormalizowanego i zharmonizowanego podejścia do gromadzenia i wymiany informacji dotyczących płatności.

Niniejszy wniosek sporządzono po konsultacji z organami podatkowymi państw członkowskich i przedstawicielami przedsiębiorstw, w tym dostawców usług płatniczych, w ramach podgrupy forum VAT ds. e-handlu.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Poza konsultacją ze wszystkimi zainteresowanymi stronami nie zaistniała potrzeba zasięgnięcia opinii ekspertów zewnętrznych w celu sporządzenia niniejszego wniosku.

- **Ocena skutków**

W ocenie skutków oprócz scenariusza odniesienia rozważono dwa warianty:

- 1) wariant przewidujący rozwiązania nieregulacyjne, polegający zasadniczo na przedstawieniu wytycznych mających wspomóc organy podatkowe w zwiększeniu zdolności administracyjnych do zwalczania oszustw związanych z VAT w e-handlu;
- 2) wariant regulacyjny, zakładający zmianę unijnych ram prawnych: (i) zobowiązujący dostawców usług płatniczych do przechowywania ewidencji płatności mających związek z VAT oraz (ii) zobowiązujący organy podatkowe państw członkowskich do gromadzenia i wymiany informacji dotyczących płatności.

W ramach wariantu regulacyjnego rozważano dwa alternatywne rozwiązania techniczne w zakresie wymiany informacji o płatnościach między organami podatkowymi: rozpowszechnienie aplikacji podobnej do systemu wymiany informacji o VAT bądź centralne repozytorium na szczeblu UE (które miałyby zostać stworzone przez Komisję).

Ocena skutków wykazała, że najbardziej adekwatnym rozwiązaniem służącym zwalczaniu oszustw związanych z VAT w e-handlu jest centralne repozytorium.

Centralne repozytorium umożliwiłoby najskuteczniejsze zwalczanie oszustw związanych z VAT. Dałoby lepszą gwarancję jednolitości danych i ich analizy, a także pozwoliłoby wyraźniej niż w przypadku repozytoriów zdecentralizowanych określać w skali całej UE obroty sprawców wykrytych oszustw.

Wymiana informacji za pośrednictwem centralnego repozytorium skuteczniej przyczyniałaby się ponadto do ograniczenia zakłóceń na rynku. Jako że współpraca zwiększa skuteczność organów podatkowych, uczciwe przedsiębiorstwa zyskałyby dzięki temu bardziej wyrównane warunki działania. Konsultacje z zainteresowanymi stronami nie pozwoliły na dokładne określenie kosztów przestrzegania przepisów dla dostawców usług płatniczych. Ocena skutków wykazała jednak, że harmonizacja obowiązków sprawozdawczych w postaci jednego formatu przekazywanych informacji (oraz jednego interfejsu) ograniczy te koszty.

Również koszty rozwoju i koszty bieżące organów podatkowych byłyby w ramach rozwiązania scentralizowanego niższe niż w przypadku zdecentralizowanego systemu na szczeblu krajowym.

Rada ds. Kontroli Regulacyjnej przeanalizowała ocenę skutków wniosku w dniu 27 czerwca 2018 r. Wydała pozytywną opinię w sprawie wniosku oraz kilka zaleceń, które wzięto pod

uwagę. Opinię Rady oraz jej zalecenia zawarto w załączniku 1 do dokumentu roboczego służb Komisji zawierającego ocenę skutków, towarzyszącego niniejszemu wnioskowi³⁰.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Niniejsza inicjatywa nie wchodzi w zakres programu sprawności regulacyjnej. Wysokość prawdopodobnych kosztów dla organów podatkowych i Komisji określono w sekcji 4.

Informacje otrzymane podczas konsultacji ukierunkowanych nie pozwoliły na miarodajne określenie ilościowe kosztów ponoszonych przez dostawców usług płatniczych w ramach oceny skutków. Dostawcy usług płatniczych otrzymują jednak obecnie wnioski o informacje z różnych państw członkowskich w różnych formatach i w oparciu o różne procedury. W ramach tej inicjatywy otrzymaliby oni obowiązujący, zharmonizowany na szczeblu UE standard przekazywania informacji o płatnościach organom podatkowym państw członkowskich. Zmniejszyłoby to ogólne obciążenie administracyjne dostawców usług płatniczych.

Niniejsza inicjatywa nie przewiduje nałożenia żadnych nowych obowiązków w zakresie podatku VAT na dostawców towarów i usług na rzecz konsumentów końcowych.

Inicjatywa powinna wreszcie znacznie ograniczyć straty państw członkowskich z tytułu VAT wynikające z oszustw związanych z VAT w e-handlu.

- **Prawa podstawowe**

W wyniku przedmiotowego wniosku wzrośnie zakres wymienianych i przetwarzanych informacji osobowych związanych z VAT.

Definicja danych osobowych zawarta w ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych jest szeroka – obejmuje wszelkie informacje o osobie fizycznej zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania bezpośrednio lub pośrednio. Informacje dotyczące płatności wchodzi zatem w zakres tej definicji i są objęte zasadami mającymi zastosowanie do ochrony danych osobowych, określonymi w Karcie praw podstawowych.

Ogólne rozporządzenie o ochronie danych i rozporządzenie (UE) 2018/1725 bardzo dokładnie określają zasady przestrzegania praw osób, których dotyczą dane, w kontekście przetwarzania danych osobowych. Unia może jednak stosować środki ustawodawcze w celu ograniczenia wspomnianych zasad i praw tych osób³¹ – o ile takie ograniczenia są zgodne z zasadami konieczności i proporcjonalności – w celu ochrony ważnych celów leżących w ogólnym

³⁰ Streszczenie jest dostępne pod adresem:
<http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/index.cfm?fuseaction=list&coteId=10102&version=ALL&p=1>
&

³¹ Ograniczeniu może podlegać prawo do: uzyskania przejrzystej informacji na temat przetwarzania danych (art. 12, 13 i 14); dostępu do danych (art. 15); sprostowania danych (art. 16); usunięcia danych (art. 17); ograniczenia przetwarzania danych (art. 18); otrzymania powiadomienia o każdym sprostowaniu lub usunięciu danych (art. 19); otrzymywania danych w ustrukturyzowanym i wspólnym formacie – możliwości przenoszenia danych (art. 20); sprzeciwu (art. 21) oraz prawo do tego, by nie podlegać automatycznemu przetwarzaniu i profilowaniu (art. 22).

interesie publicznym Unii, co obejmuje interesy gospodarcze i finansowe, w tym opodatkowanie³².

Ocena skutków przeprowadzona na potrzeby tej inicjatywy wykazała, że organy podatkowe nie mają innego skutecznego sposobu gromadzenia informacji niezbędnych do zwalczania oszustw związanych z VAT w e-handlu. Wymiana informacji o płatnościach jest zatem niezbędnym środkiem.

Ponadto w ramach tej inicjatywy przetwarzane będą jedynie te informacje o płatnościach, które są niezbędne do zwalczania oszustw związanych z VAT w e-handlu. Przetwarzaniu podlegałyby wyłącznie informacje dotyczące odbiorców płatności oraz samych transakcji płatniczych (kwota, waluta, data), nie zaś informacje o płatnikach (konsumentach płacących za towary lub usługi). Informacje te nie byłyby więc wykorzystywane do innych celów, takich jak kontrola nawyków zakupowych konsumentów. Ponadto wniosek przewiduje próg liczby płatności otrzymanych przez danego odbiorcę, co wyklucza płatności dokonywane najprawdopodobniej w kontekście prywatnym. Z zakresu inicjatywy wyłączone byłyby również płatności krajowe. Informacje o płatnościach byłyby wreszcie dostępne jedynie dla urzędników łącznikowych Eurofisc w państwach członkowskich³³ i jedynie przez okres niezbędny do zwalczania oszustw związanych z VAT w e-handlu.

4. WPLYW NA BUDŻET

Oczekuje się, że wzrost dochodów z tytułu pobranego VAT przewyższy koszty inwestycyjne Komisji i organów podatkowych. Wartość sprzedaży internetowej między przedsiębiorstwami a konsumentami wyniosła w 2017 r. około 600 mld EUR³⁴. Zakładając zatem, że organy podatkowe będą w stanie ustalić wymiar straty VAT na poziomie 1 % tego obrotu, wygenerowałyby to na szczeblu UE-28 kwotę VAT równą 1,2 mld EUR. Nawet przyjąwszy niepełne odzyskanie tak wyliczonego VAT, kwoty te znacznie przewyższyłyby ogólne koszty operacyjne tej inicjatywy. Ponadto skala oszustw stanowi kilka punktów procentowych sprzedaży w ramach e-handlu. W wyniku zwiększonego poboru VAT można oczekiwać zmniejszenia luki w podatku VAT w sektorze e-handlu.

Koszty inicjatywy będą rozłożone na kilka lat, począwszy od 2019 r. Pierwsza część kosztów (do 2020 r.) zostanie pokryta z istniejących przydziałów w ramach bieżącego programu Fiscalis 2020. Większość kosztów wystąpi jednak po roku 2020, jak opisano w ocenie skutków finansowych regulacji.

Biorąc pod uwagę najwyższe możliwe koszty poniesione przez Komisję, wpływ na budżet oszacowano na 11,8 mln EUR jednorazowych kosztów utworzenia systemu oraz roczny koszt bieżący w wysokości 4,5 mln EUR po osiągnięciu przez system pełnej operacyjności. Przewiduje się, że wspomniane koszty bieżące wystąpią dopiero od 2022 r., po uruchomieniu systemu. Obliczono, że wpływ na budżet w okresie pięciu lat, wynikający z utworzenia i obsługi systemu do 2027 r., wyniesie 34,3 mln EUR (łącznie z kosztem jednorazowym).

³² Art. 23 RODO i art. 25 rozporządzenia (UE) 2018/1725.

³³ Urzędnikami łącznikowymi Eurofisc są eksperci organów podatkowych ds. zwalczania nadużyć finansowych. Są oni powoływani przez państwa członkowskie jako urzędnicy właściwi do wymiany sygnałów wczesnego ostrzegania w celu zwalczania oszustw związanych z VAT. Rozporządzenie (UE) nr 904/2010, rozdział X.

³⁴ Według szacunków E-commerce Europe obroty w e-handlu w regionach Europy północnej, wschodniej i południowej wyniosły w 2017 r. 602 mld EUR.

Koszty te są zgodne z wnioskiem dotyczącym WRF oraz programem Fiscalis na następny okres.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia oraz ustalenia dotyczące monitorowania, oceny i sprawozdawczości**

Sprawozdania Eurofisc i roczne statystyki państw członkowskich są przedstawiane i omawiane na forum Stałego Komitetu ds. Współpracy Administracyjnej³⁵ zgodnie z art. 49 rozporządzenia (UE) nr 904/2010. Stałemu Komitetowi przewodniczy Komisja Europejska. Ponadto Komisja będzie się starała uzyskać od państw członkowskich wszelkie istotne informacje na temat funkcjonowania nowego systemu i na temat oszustw. W stosownych przypadkach zapewniona zostanie koordynacja w ramach Komitetu Fiscalis (komitet ten nadal nie został utworzony w ramach nowego programu Fiscalis³⁶).

Zasady dokonywania ocen okresowych i przedstawiania sprawozdań przez Komisję określono już w rozporządzeniu (UE) nr 904/2010 i dyrektywie 2006/112/WE. Zgodnie zatem z tymi obowiązującymi wymogami, na podstawie art. 59 rozporządzenia (UE) nr 904/2010, Komisja będzie przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie co 5 lat sprawozdanie na temat funkcjonowania tego nowego narzędzia współpracy administracyjnej.

Ponadto, zgodnie z art. 404 dyrektywy 2006/112/WE, raz na 4 lata Komisja będzie przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z funkcjonowania nowych wymogów dotyczących VAT, nałożonych na dostawców usług płatniczych. Komisja dopilnuje, aby oba sprawozdania były skoordynowane i opierały się na tych samych ustaleniach.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Definicje w art. 243a odnoszą się do odpowiednich przepisów dyrektywy (UE) 2015/2366³⁷ w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (drugiej dyrektywy w sprawie usług płatniczych).

W art. 243b dyrektywy VAT wprowadza się nowe obowiązki w zakresie prowadzenia ewidencji przez dostawców usług płatniczych. Usługi płatnicze, których to dotyczy, są określone w załączniku 1 do drugiej dyrektywy w sprawie usług płatniczych. Nie wszystkie usługi płatnicze mają znaczenie dla kontroli transgranicznych dostaw towarów i świadczenia usług. Istotne są jedynie te, które prowadzą do transgranicznego transferu środków na rzecz odbiorców³⁸ (lub dostawców usług płatniczych działających w imieniu odbiorców) i tylko

³⁵ Stały Komitet Współpracy Administracyjnej (SCAC) składa się z przedstawicieli państw członkowskich, a przewodniczy mu Komisja. SCAC odpowiada za wdrożenie rozporządzenia (UE) nr 904/2010.

³⁶ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego program Fiscalis na rzecz współpracy w dziedzinie opodatkowania (COM(2018) 443 final), art. 18.

³⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

³⁸ „Odbiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną będącą zamierzonym odbiorcą środków pieniężnych, które są przedmiotem transakcji płatniczej (art. 4 pkt 9 drugiej dyrektywy w sprawie usług płatniczych).

wówczas, gdy płatnik³⁹ znajduje się w jednym z państw członkowskich. Wynika to z faktu, że państwo członkowskie, z którego pochodzi płatność, wskazuje organom podatkowym miejsce konsumpcji. W ramach tej inicjatywy pojęcie „transgraniczne” odnosi się do transakcji, w których konsument znajduje się w jednym państwie członkowskim, a dostawca – w innym państwie członkowskim bądź też w państwie trzecim lub na terytorium trzecim. Płatności krajowe nie są objęte zakresem inicjatywy.

Art. 243b nie odnosi się do lokalizacji siedziby ani stałego lub zwykłego miejsca zamieszkania odbiorcy ani płatnika. Dostawcy usług płatniczych są stronami trzecimi w kontekście stosunku umownego między podatnikami dostarczającymi towary i świadczącymi usługi a ich konsumentami. Z tego względu informacje dostępne dostawcom usług płatniczych przy wykonywaniu przez nich usług płatniczych niekoniecznie pokrywają się z informacjami, jakimi dysponują podatnicy na temat swoich konsumentów, czy też z informacjami niezbędnymi do ustalenia lokalizacji transakcji podlegającej opodatkowaniu. Lokalizacja jedynie determinuje obowiązek prowadzenia ewidencji przez dostawcę usług płatniczych na podstawie art. 243b.

Zasady określania lokalizacji odbiorców i płatników określono w proponowanym art. 243c (zob. poniżej).

Aby uwzględnić jedynie płatności, które mogą być powiązane z działalnością gospodarczą (a więc wykluczyć transgraniczne przelewy środków dokonywane w kontekście prywatnym), przewidziano próg liczby płatności transgranicznych otrzymywanych przez danego odbiorcę. Dostawca usług płatniczych będzie musiał przechowywać ewidencję na temat danego odbiorcy w celu jej udostępnienia organom podatkowym tylko wówczas, gdy łączna liczba płatności otrzymanych przez danego odbiorcę przekroczy próg 25 płatności w kwartale kalendarzowym (jest to również okres sprawozdawczy dla dostawców usług płatniczych). Proóg ten ustalono z uwzględnieniem średniej wartości zamówień na zakupy online, wynoszącej 95 EUR⁴⁰. Dokonanie w ciągu roku 100 transakcji płatniczych w takiej wysokości oznacza kwotę sprzedaży wynoszącą prawie 10 000 EUR, co może już skutkować powstaniem zobowiązań z tytułu VAT w państwach członkowskich. Kwota ta odpowiada również progowi 10 000 EUR w odniesieniu do wewnątrzzunijnych dostaw, przewidzianemu w dyrektywie o VAT w e-handlu.

Okres przechowywania ewidencji przez dostawców usług płatniczych wynosiłby 2 lata. Taki okres jest proporcjonalny, biorąc pod uwagę wielką ilość przekazywanych informacji, ich wysoką wrażliwość w kontekście ochrony danych oraz czas potrzebny organom podatkowym na wykrycie oszustw związanych z VAT.

W art. 243c formułuje się zasady, które dostawcy usług płatniczych muszą stosować w celu określenia lokalizacji płatników i odbiorców, o których mowa powyżej. Zasady te nie odnoszą się do ustalania miejsca opodatkowania, lecz do określania lokalizacji odbiorcy i płatników w celu stosowania obowiązku prowadzenia ewidencji zgodnie z art. 243b dyrektywy VAT.

Ponadto przepisy art. 243c nie oznaczają obowiązku przekazywania organom podatkowym informacji wykorzystywanych do ustalenia lokalizacji płatnika. Informacje te pozostają u dostawcy usług płatniczych.

³⁹ „Płatnik” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest posiadaczem rachunku płatniczego i zezwala na wykonanie zlecenia płatniczego z tego rachunku płatniczego, lub w przypadku gdy rachunek płatniczy nie istnieje – osobę fizyczną lub prawną, która składa zlecenie płatnicze (art. 9 pkt 8 drugiej dyrektywy w sprawie usług płatniczych).

⁴⁰ <https://www.statista.com/statistics/239247/global-online-shopping-order-values-by-device>

Zgodnie z ust. 1 za lokalizację płatnika uważa się państwo członkowskie określone identyfikatorem rachunku płatnika. W rozporządzeniu w sprawie jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA)⁴¹ ustalono, że identyfikatorem indywidualnego rachunku płatniczego w państwie członkowskim jest IBAN – międzynarodowy numer rachunku bankowego. Jeżeli płatność jest realizowana za pośrednictwem usługi płatniczej nieobjętej rozporządzeniem SEPA (które ma zastosowanie wyłącznie do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro), lokalizację płatnika można określić za pomocą innego identyfikatora rachunku płatniczego płatnika.

Istnieją również transakcje płatnicze (przekazy pieniężne), w których środki są przekazywane odbiorcy bez tworzenia rachunku płatniczego przypisanego płatnikowi. W takim wypadku przyjmuje się, że płatnik znajduje się w państwie członkowskim określonym identyfikatorem dostawcy usług płatniczych działającego w imieniu płatnika.

Zgodnie z ust. 2 za lokalizację odbiorcy środków pieniężnych uważa się państwo członkowskie lub państwo trzecie określone identyfikatorem rachunku płatniczego, na który przekazywane są środki pieniężne. W wypadku gdy środki pieniężne nie są przekazywane na żaden rachunek płatniczy, za lokalizację odbiorcy uważa się państwo członkowskie, państwo trzecie lub terytorium trzecie określone identyfikatorem dostawcy usług płatniczych działającego w imieniu odbiorcy.

W art. 243d określono szczegółowo informacje wspomniane w art. 243b, które mają przechowywać dostawcy usług płatniczych. Są to m.in. informacje pozwalające zidentyfikować dostawcę usług płatniczych prowadzącego ewidencję oraz informacje umożliwiające identyfikację odbiorcy i dotyczące płatności otrzymanych przez odbiorcę. Obowiązek przechowywania ewidencji przez dostawców usług płatniczych nie obejmuje informacji identyfikujących płatników, ponieważ nie są one konieczne do wykrywania oszustw. Ponadto dostawcy usług płatniczych nie zawsze wiedzą, czy dany płatnik jest podatnikiem, czy jedynie prywatnym konsumentem. W związku z tym po przekroczeniu progu 25 płatności w jednym kwartale dostawcy usług płatniczych będą musieli przechowywać informacje dotyczące wszystkich płatności otrzymanych przez danego odbiorcę, bez rozróżniania, czy jest on konsumentem, czy podatnikiem. To rozróżnienie będzie należeć do zadań organów podatkowych danego państwa członkowskiego przy analizie informacji.

Dostawcy usług płatniczych muszą w stosownych przypadkach prowadzić ewidencję wszelkich podatkowych numerów identyfikacyjnych lub numerów VAT danego odbiorcy. Numery identyfikacyjne VAT (krajowe lub w ramach procedury małych punktów kompleksowej obsługi – MOSS) są niezbędne organom podatkowym państw członkowskich do identyfikacji podatników VAT i do sprawdzania ich informacji na temat płatności z odpowiednimi deklaracjami i płatnościami z tytułu VAT lub w ramach MOSS. Dostawcy usług płatniczych mogą nie znać numeru identyfikacyjnego VAT odbiorcy (gdy odbiorca nie ma takiego numeru lub posiada go, ale nie ujawnia go dostawcy usług płatniczych). W takim wypadku organy podatkowe będą musiały uruchomić niezbędne procedury (na szczeblu krajowym lub z wykorzystaniem współpracy administracyjnej), aby ustalić, czy dany odbiorca jest podatnikiem i czy powstają w danym przypadku zobowiązania z tytułu podatku VAT.

Dostawcy usług płatniczych muszą wreszcie przechowywać informacje na temat samej transakcji płatniczej, m.in. dotyczące kwoty, waluty, daty, pochodzenia płatności i ewentualnych zwrotów płatności.

⁴¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro („rozporządzenie SEPA”) (Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22).

Wniosek

DYREKTYWA RADY

zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do wprowadzenia pewnych wymogów dla dostawców usług płatniczych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁴²,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁴³,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywą Rady 2006/112/WE⁴⁴ ustanowiono ogólne obowiązki podatników w zakresie rozliczania podatku od wartości dodanej (VAT).
- (2) Rozwój handlu elektronicznego („e-handlu”) ułatwia transgraniczne dostarczanie towarów i świadczenie usług konsumentom końcowym w państwach członkowskich. W tym kontekście pojęcie „transgraniczne” odnosi się do sytuacji, w której VAT jest należny w jednym państwie członkowskim, lecz dostawca ma siedzibę w innym państwie członkowskim bądź też w państwie trzecim lub na terytorium trzecim. Możliwości wynikające z e-handlu wykorzystują jednak również nieuczciwe przedsiębiorstwa, które, uchylając się od obowiązków w zakresie VAT, uzyskują w nieuprawniony sposób przewagę rynkową. W przypadku gdy zastosowanie ma zasada opodatkowania w miejscu przeznaczenia, zważywszy że konsumenci nie podlegają obowiązkom w zakresie rozliczania VAT, państwa członkowskie konsumpcji potrzebują odpowiednich narzędzi w celu wykrywania i kontroli tych nieuczciwych przedsiębiorstw.
- (3) W zdecydowanej większości zakupów internetowych dokonywanych przez europejskich konsumentów płatności są realizowane za pośrednictwem dostawców usług płatniczych. Aby wykonać transakcję płatniczą, dostawca usług płatniczych dysponuje określonymi informacjami służącymi identyfikacji odbiorcy płatności oraz szczegółami dotyczącymi kwoty

⁴² Dz.U. C z, s. .

⁴³ Dz.U. C z, s. .

⁴⁴ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

i daty transakcji płatniczej oraz państwa członkowskiego pochodzenia płatności. Dotyczy to w szczególności transakcji transgranicznych, w przypadku których płatnik znajduje się w jednym państwie członkowskim, a odbiorca płatności – w innym państwie członkowskim bądź też w państwie trzecim lub na terytorium trzecim. Informacje takie są niezbędne organom podatkowym do wykonywania ich podstawowych zadań polegających na wykrywaniu nieuczciwych przedsiębiorstw i kontroli zobowiązań z tytułu VAT. Konieczne jest zatem udostępnianie informacji dotyczących VAT, którymi dysponują dostawcy usług płatniczych, organom podatkowym państw członkowskich, aby ułatwić im wykrywanie i zwalczanie oszustw związanych z VAT w transgranicznym e-handlu.

- (4) Ważne jest, aby w ramach niniejszego nowego środka, służącego zwalczaniu oszustw związanych z VAT w transgranicznym e-handlu, lokalizacja płatnika i odbiorcy rodziła obowiązek prowadzenia przez dostawcę usług płatniczych wystarczająco szczegółowych ewidencji niektórych transgranicznych transakcji płatniczych. W związku z tym konieczne jest zdefiniowanie konkretnego pojęcia lokalizacji płatnika i odbiorcy, a także określenie sposobów ich identyfikacji. Lokalizacja płatnika i odbiorcy powinna pociągać za sobą wyłącznie obowiązek prowadzenia ewidencji przez dostawcę usług płatniczych z siedzibą w Unii; powinna ona pozostawać bez uszczerbku dla przepisów określonych w niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu wykonawczym Rady (UE) nr 282/2011⁴⁵ w odniesieniu do miejsca transakcji podlegającej opodatkowaniu.
- (5) Dostawcy usług płatniczych są w stanie na podstawie posiadanych już informacji określić lokalizację odbiorcy i płatnika w odniesieniu do usług płatniczych, które wykonują – umożliwia to identyfikator używanego przez tego płatnika lub odbiorcę indywidualnego rachunku płatniczego w państwie członkowskim.
- (6) W przeciwnym wypadku lokalizację płatnika lub odbiorcy należy określić za pomocą kodu identyfikacyjnego przedsiębiorstwa dostawcy usług płatniczych, jeżeli działa on w imieniu płatnika lub odbiorcy. Ten sposób identyfikacji powinien być również stosowany w przypadku, gdy środki pieniężne są przekazywane odbiorcy bez tworzenia rachunku płatniczego przypisanego płatnikowi lub w przypadku gdy środki pieniężne nie są zapisywane na żadnym rachunku płatniczym.
- (7) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679 Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁶ ważne jest, aby spoczywający na dostawcy usług płatniczych obowiązek przechowywania i przekazywania informacji o transgranicznej transakcji płatniczej był proporcjonalny i obejmował tylko to, co jest niezbędne państwom członkowskim do zwalczania oszustw związanych z VAT w e-handlu. Ponadto w odniesieniu do płatnika należy przechowywać wyłącznie informację o jego lokalizacji. W odniesieniu do odbiorcy i samej transakcji płatniczej dostawcy usług płatniczych powinni być zobowiązani do przechowywania i przekazywania organom podatkowym wyłącznie takich informacji, które są niezbędne organom podatkowym do wykrywania potencjalnych sprawców oszustw i do przeprowadzania kontroli VAT. Dlatego dostawcy usług płatniczych powinni być zobowiązani do przechowywania ewidencji dotyczącej jedynie tych

⁴⁵ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 77 z 23.3.2011, s. 1).

⁴⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

transgranicznych transakcji płatniczych, które noszą znamiona działalności gospodarczej. Wprowadzenie progu liczby płatności otrzymanych przez odbiorcę w trakcie kwartału kalendarzowego dostarczyłoby miarodajnego wskaźnika, że płatności te zostały otrzymane w ramach działalności gospodarczej, co wykluczałoby płatności niemające charakteru handlowego. Osiągnięcie takiego progu rodziłoby obowiązek rozliczeniowy dostawcy usług płatniczych.

- (8) Ze względu na dużą ilość informacji i ich wrażliwość w kontekście ochrony danych osobowych konieczne i proporcjonalne jest, aby dostawcy usług płatniczych przechowywali ewidencję informacji dotyczących transgranicznych transakcji płatniczych przez okres dwóch lat, aby ułatwić państwom członkowskim zwalczanie oszustw związanych z VAT w e-handlu oraz wykrywanie potencjalnych sprawców oszustw. Taki okres stanowi minimum niezbędne państwom członkowskim do skutecznego przeprowadzania kontroli oraz prowadzenia dochodzeń w sprawie domniemyanych oszustw związanych z VAT lub do wykrywania takich oszustw.
- (9) Informacje, które mają być przechowywane przez dostawców usług płatniczych, powinny być gromadzone przez państwa członkowskie i wymieniane między nimi zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 904/2010⁴⁷, w którym ustanowiono zasady współpracy administracyjnej i wymiany informacji w celu zwalczania oszustw związanych z VAT.
- (10) Oszustwa związane z VAT w e-handlu są powszechnym problemem dla wszystkich państw członkowskich, ale poszczególne państwa członkowskie niekoniecznie dysponują informacjami pozwalającymi zapewnić prawidłowe stosowanie przepisów dotyczących VAT w e-handlu oraz zwalczanie oszustw w tej dziedzinie. Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, polegający na zwalczaniu oszustw związanych z VAT w e-handlu, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie z uwagi na transgraniczny charakter e-handlu i potrzebę pozyskiwania informacji od innych państw członkowskich, natomiast możliwe jest lepsze osiągnięcie tego celu na szczeblu Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (11) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności niniejsza dyrektywa w pełni uwzględnia prawo do ochrony danych osobowych określone w art. 8 Karty. Informacje o płatnościach przechowywane i przekazywane zgodnie z niniejszą dyrektywą powinny być przetwarzane wyłącznie przez ekspertów organów podatkowych ds. zwalczania nadużyć finansowych w takim zakresie, w jakim jest to proporcjonalne i konieczne do osiągnięcia celu zwalczania oszustw związanych z VAT w e-handlu.
- (12) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725 Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁸ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych; swoją opinię wydał on w dniu [...] r.⁴⁹

⁴⁷ Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1).

⁴⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

(13) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1
Zmiany w dyrektywie 2006/112/WE

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule XI, rozdział 4, wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się sekcję 2a w brzmieniu:

„Sekcja 2a

***Ogólne obowiązki dostawców usług płatniczych*”;**

b) dodaje się art. 243a–243d w brzmieniu:

„Artykuł 243a

Do celów niniejszej sekcji stosuje się następujące definicje:

- 1) »dostawca usług płatniczych« oznacza jeden z podmiotów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a)–f) dyrektywy (UE) 2015/2366(*) lub osobę fizyczną lub prawną korzystającą ze zwolnienia ustanowionego w art. 32 tejże dyrektywy;
- 2) »usługa płatnicza« oznacza działalność gospodarczą określoną w pkt 3–6 załącznika 1 do dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 3) »transakcja płatnicza« oznacza działanie zdefiniowane w art. 4 pkt 5 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 4) »płatnik« oznacza osobę fizyczną lub prawną zdefiniowaną w art. 4 pkt 8 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 5) »odbiorca« oznacza osobę fizyczną lub prawną zdefiniowaną w art. 4 pkt 9 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 6) »IBAN« oznacza międzynarodowy numer identyfikacyjny rachunku płatniczego zdefiniowany w art. 2 pkt 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012(**);
- 7) »BIC« oznacza kod identyfikacyjny instytucji zdefiniowany w art. 2 pkt 16 rozporządzenia (UE) 260/2012.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22).

Artykuł 243b

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby dostawcy usług płatniczych prowadzili wystarczająco szczegółową ewidencję odbiorców i transakcji płatniczych w odniesieniu do usług płatniczych, które realizują w każdym kwartale kalendarzowym, aby umożliwić właściwym organom państw członkowskich prowadzenie kontroli dostaw towarów i świadczenia usług, które zgodnie z przepisami tytułu V uznaje się za mające miejsce w państwie członkowskim.
2. Wymóg określony w ust. 1 ma zastosowanie w sytuacjach, w których spełnione są oba poniższe warunki:
 - a) w przypadku gdy środki pieniężne są przekazywane przez dostawcę usług płatniczych od płatnika znajdującego się w jednym państwie członkowskim na rzecz odbiorcy znajdującego się w innym państwie członkowskim, na terytorium trzecim lub w państwie trzecim;
 - b) w odniesieniu do transferu środków pieniężnych, o których mowa w lit. a), w przypadku gdy dany dostawca usług płatniczych realizuje w ciągu kwartału kalendarzowego więcej niż 25 transakcji płatniczych na rzecz tego samego odbiorcy.
3. Ewidencję, o której mowa w ust. 1:
 - a) dostawca usług płatniczych przechowuje w formie elektronicznej przez okres dwóch lat od końca roku, w którym dokonano danej transakcji płatniczej;
 - b) udostępnia się państwom członkowskim, w którym mają siedzibę dostawcy usług płatniczych, zgodnie z art. 24b rozporządzenia (UE) nr 904/2010(*).

(*) Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1).

Artykuł 243c

1. Do celów art. 243b ust. 2 i bez uszczerbku dla przepisów tytułu V niniejszej dyrektywy przyjmuje się, że płatnik znajduje się w państwie członkowskim odpowiadającym:
 - a) numerowi IBAN rachunku płatniczego płatnika albo
 - b) kodowi BIC lub dowolnemu innemu kodowi identyfikacyjnemu przedsiębiorstwa, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych działającego w imieniu płatnika.
2. Do celów stosowania art. 243b ust. 2 przyjmuje się, że odbiorca znajduje się w państwie członkowskim, w państwie trzecim lub na terytorium trzecim odpowiadającym:
 - a) numerowi IBAN rachunku płatniczego odbiorcy lub dowolnemu innemu numerowi identyfikacyjnemu rachunku płatniczego, który jednoznacznie identyfikuje indywidualny rachunek płatniczy, albo
 - b) kodowi BIC lub dowolnemu innemu kodowi identyfikacyjnemu przedsiębiorstwa, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych działającego w imieniu odbiorcy.

Artykuł 243d

1. Ewidencja prowadzona przez dostawców usług płatniczych zgodnie z art. 243b zawiera następujące informacje:
 - a) kod BIC lub dowolny inny kod identyfikacyjny przedsiębiorstwa, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych;
 - b) w stosownych przypadkach – imię i nazwisko lub nazwę odbiorcy;
 - c) numer identyfikacyjny VAT odbiorcy, jeżeli jest dostępny;
 - d) numer IBAN lub dowolny inny numer identyfikacyjny rachunku płatniczego, który jednoznacznie identyfikuje indywidualny rachunek płatniczy odbiorcy;
 - e) kod BIC lub dowolny inny kod identyfikacyjny przedsiębiorstwa, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych działającego w imieniu odbiorcy, w przypadku gdy odbiorca odbiera środki pieniężne, nie mając rachunku płatniczego;
 - f) adres odbiorcy w ewidencji dostawcy usług płatniczych;
 - g) określenie wszelkich dokonanych transakcji płatniczych, o których mowa w art. 243b ust. 2;
 - h) określenie wszelkich dokonanych zwrotów płatności w odniesieniu do transakcji płatniczych, o których mowa w lit. g).
2. Informacje, o których mowa w ust. 1 lit. g) i h), zawierają następujące szczegóły:

- a) datę i godzinę dokonania transakcji płatniczej lub zwrotu płatności;
- b) kwotę i walutę transakcji płatniczej lub zwrotu płatności;
- c) państwo członkowskie pochodzenia środków pieniężnych otrzymanych przez odbiorcę lub w jego imieniu, państwo członkowskie, terytorium trzecie lub państwo trzecie (w zależności od przypadku) przeznaczenia zwrotu oraz informacje wykorzystane do określenia pochodzenia lub miejsca przeznaczenia transakcji płatniczej lub zwrotu płatności zgodnie z art. 243c.”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2021 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2022 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

- 1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy
- 1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa (*klaster programów*)
- 1.3. Charakter wniosku/inicjatywy
- 1.4. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy
- 1.5. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy
- 1.6. Planowane tryby zarządzania

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

- 2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości
- 2.2. System zarządzania i kontroli
- 2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

- 3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ
- 3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki
 - 3.2.1. *Synteza szacunkowego wpływu na wydatki*
 - 3.2.2. *Szacunkowy wpływ na środki administracyjne*
 - 3.2.3. *Udział osób trzecich w finansowaniu*
- 3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Obowiązkowe przekazywanie i wymiana danych dotyczących płatności związanych z VAT

PLAN/2017/2023 — TAXUD

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa (*klaster programów*)

Jednolity rynek, innowacje i gospodarka cyfrowa

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

☒ nowego działania

☐ nowego działania, będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego⁵⁰

☐ przedłużenia bieżącego działania

☐ połączenia lub przekształcenia co najmniej jednego działania pod kątem innego/nowego działania

1.4. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.4.1. *Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy*

Dla projektu ustalono następujące etapy:

- 1) koniec 2022 r. – osiągnięcie operacyjności przez centralny system gromadzenia danych od dostawców usług płatniczych i analizy ryzyka;
- 2) koniec 2024 r. – przekazanie Komisji przez co najmniej 2/3 aktywnych użytkowników (państw członkowskich) informacji zwrotnych dotyczących wykorzystania danych o płatnościach, kryteriów ryzyka oraz wyliczonego dodatkowego VAT.

⁵⁰

O którym mowa w art. 58 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

1.4.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii” należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.*

Przyczyny działania na poziomie europejskim (*ex ante*): Państwa członkowskie, działając samodzielnie, nie są w stanie skutecznie zwalczać oszustw związanych z VAT w e-handlu. Organy podatkowe nie mają dostępu do informacji na temat transgranicznych dostaw między przedsiębiorstwami a konsumentami.

Z innego punktu widzenia wymiana informacji o płatnościach między organami podatkowymi państw członkowskich nie zawsze jest możliwa ze względu na ograniczenia prawne, przez co obecne narzędzia współpracy administracyjnej są niezbyt skuteczne w odniesieniu do oszustw związanych z VAT w e-handlu.

Oczekiwana wygenerowana wartość dodana UE (*ex post*)

Skutkiem powszechniejszego przestrzegania przepisów dotyczących VAT wśród podmiotów prowadzących sprzedaż na odległość byłyby bardziej wyrównane warunki działania dla wszystkich przedsiębiorstw działających w sektorze e-handlu, a także zwiększenie dochodów z VAT i zmniejszenie luki w podatku VAT.

Dla dostawców usług płatniczych przyjęcie jednolitego scentralizowanego ogólnounijnego systemu gromadzenia danych dotyczących płatności związanych z VAT oznaczałoby zmniejszenie ryzyka i kosztów związanych z przekazywaniem tych samych informacji w wielu formach w poszczególnych państwach członkowskich UE.

1.4.3. *Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań*

Jest to nowa inicjatywa. Niemniej jednak z funkcjonowania projektu małych punktów kompleksowej obsługi (MOSS), w ramach którego stworzono europejską platformę składania deklaracji VAT i dokonywania płatności podatku VAT z tytułu usług elektronicznych w całej Europie, można wyciągnąć następujące wnioski:

- 1) Wdrożenie rozwiązania technicznego należy zaplanować z dużym wyprzedzeniem, co pozwoli na przeprowadzenie szerokich konsultacji z zainteresowanymi stronami i przewidzenie niezbędnego czasu i środków finansowych na stworzenie nowego systemu.
- 2) Określając wymagania dotyczące przechowywania informacji w perspektywie długoterminowej, należy starannie wyważyć koszty i korzyści.
- 3) Realizacji inicjatywy powinna towarzyszyć rzetelna kampania informacyjna, ułatwiająca przedsiębiorstwom wypełnienie nowych wymogów w zakresie sprawozdawczości.

Wykorzystane zostaną wnioski wyciągnięte z procesu tworzenia systemów informatycznych oraz współpracy administracyjnej w ramach programów Fiscalis i „Cła”. Szczególnie przydatne przy opracowywaniu narzędzi analizy ryzyka

w odniesieniu do danych dotyczących płatności może być doświadczenie zdobyte podczas opracowywania przyszłego drugiego systemu informacji celnej.

1.4.4. *Spójność z innymi właściwymi instrumentami oraz możliwa synergia*

Środki finansowe na realizację tej inicjatywy będą pochodzić z programu Fiscalis.

Inicjatywa będzie ponadto realizowana w połączeniu z nowymi zasadami pakietu dotyczącego VAT na jednolitym rynku cyfrowym, w szczególności z dyrektywą Rady (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r. zmieniającą dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość. Dane dotyczące płatności umożliwiłyby organom podatkowym kontrolę krzyżową informacji zgłoszonych przez rynki, platformy i inne podmioty prowadzące sprzedaż na odległość, a także weryfikację stosowania progu 10 000 EUR w odniesieniu do dostaw wewnątrzunijnych.

1.5. **Okres trwania działania i jego wpływ finansowy**

☐ **Ograniczony okres trwania**

- ☐ od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.
- ☐ Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na zobowiązania oraz od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na płatności.

☒ **Nieograniczony okres trwania**

- Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2020 r. do 2023 r.,
- po którym następuje faza operacyjna.

1.6. **Planowane tryby zarządzania⁵¹**

☒ **Bezpośrednie zarządzanie przez Komisję**

- ☐ w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;
- ☐ przez agencje wykonawcze;

☐ **Zarządzanie dzielone z państwami członkowskimi**

☐ **Zarządzanie pośrednie** poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

- ☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;

⁵¹ Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na stronie DG BUDG:
<https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx>

- ☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);
- ☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;
- ☐ organom, o których mowa w art. 70 i 71 rozporządzenia finansowego;
- ☐ organom prawa publicznego;
- ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile zapewniają one odpowiednie gwarancje finansowe;
- ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego oraz które zapewniają odpowiednie gwarancje finansowe;
- ☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.

Uwagi

Komisję wspiera Stały Komitet Współpracy Administracyjnej na podstawie art. 58 rozporządzenia (UE) nr 904/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 182/2011 ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję.

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

TAXUD będzie przedstawiać Stałemu Komitetowi Współpracy Administracyjnej (SCAC) coroczne sprawozdania monitorujące.

2.2. System(y) zarządzania i kontroli

2.2.1. Uzasadnienie trybów zarządzania, mechanizmów wdrażania finansowania, sposobów płatności i proponowanej strategii kontroli

Inicjatywa będzie realizowana w trybie zarządzania bezpośredniego. Ten tryb umożliwia najbardziej efektywny przydział zasobów finansowych oraz możliwie największy wpływ. Zapewnia on Komisji elastyczność i wystarczającą kontrolę w zakresie rocznej alokacji zasobów.

Inicjatywa będzie realizowana w trybie zamówień składanych przez Komisję.

W przypadku zamówień zasady płatności są w pełni zgodne z normami instytucjonalnymi (brak płatności zaliczkowych; wszelkie płatności są uzależnione od odbioru wcześniej zdefiniowanych wyników).

System kontroli udzielania zamówień opiera się na szczegółowej weryfikacji *ex ante* wszystkich transakcji, co wyklucza jakiegokolwiek błędy w momencie płatności.

2.2.2. Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia

Ogólne zidentyfikowane ryzyko związane z realizacją niniejszej inicjatywy może wynikać z:

1. niedoboru zasobów finansowych i ludzkich na potrzeby rozwiązań informatycznych w centralnym repozytorium oraz zmian, jakie poszczególne państwa członkowskie muszą wprowadzić w swoich krajowych systemach informacyjnych;

2. zagrożeń dla bezpieczeństwa w związku z przechowywaniem i przetwarzaniem danych wrażliwych dotyczących płatności.

TAXUD będzie przeciwdziałać tym zagrożeniom, przy wsparciu państw członkowskich, poprzez (i) odpowiednie decyzje w sprawie finansowania, (ii) szerokie konsultacje w sprawie wymogów technicznych i funkcjonalnych nowych systemów informatycznych, jak również konsultacje z różnymi zainteresowanymi stronami oraz rygorystyczną analizę ze strony Komisji i Stałego Komitetu ds. Współpracy Administracyjnej w zakresie wskaźników wykonania i tendencji rynkowych.

2.2.3. Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (stosunek kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)

Ponieważ finansowanie inicjatywy będzie się odbywać za pośrednictwem programu Fiscalis, stosowany będzie specjalny system kontroli wewnętrznej.

TAXUD będzie również regularnie sprawdzać realizację inicjatywy, zarówno pod kątem biznesowym, jak i informatycznym, oraz wprowadzi regularne kontrole zarządcze w swoich jednostkach odpowiedzialnych za administrację podatkową i zwalczanie oszustw oraz za systemy informatyczne w dziedzinie podatków.

TAXUD ma dobre wyniki i odpowiednie doświadczenie w zakresie wdrażania zakrojonych na szeroką skalę ogólnoeuropejskich systemów informatycznych oraz skomplikowanych zasad prowadzenia działalności gospodarczej z udziałem wszystkich państw członkowskich UE. W szczególności doświadczenia związane z programami Fiscalis i „Cła” pozwolą sprowadzić ryzyko błędu do minimalnego poziomu (poniżej 2 %).

Przyjęta strategia kontroli okazała się skuteczna i efektywna w ramach poprzednich podobnych inicjatyw dotyczących cel, a koszty kontroli okazały się ograniczone.

Biorąc pod uwagę, że w ramach tej inicjatywy zostaną zastosowane podobne systemy kontroli, przewidywany koszt kontroli i oczekiwany poziom ryzyka błędu w momencie płatności/zamknięcia można uznać za efektywny pod względem kosztów.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

DG TAXUD stosuje kompleksową strategię w zakresie zwalczania nadużyć finansowych (AFS), polegającą na rozwijaniu silnej kultury przeciwdziałania nadużyciom w samej DG poprzez działania na rzecz podnoszenia świadomości na temat potencjalnych zagrożeń oszustwami i etycznego postępowania wśród pracowników DG TAXUD.

Biorąc pod uwagę, że program będzie realizowany w drodze składania zamówień, zastosowanie mają przepisy AFS (cel 3 AFS: „Podnoszenie świadomości na temat możliwego konfliktu interesów w kontaktach z zewnętrznymi zainteresowanymi stronami, takimi jak lobbyści, oferenci, wykonawcy”). Środki zapobiegawcze skupiać się będą na 1) prowadzeniu rejestrów kontaktów z lobbystami, 2) scentralizowanym zarządzaniu procedurami udzielania zamówień i kontaktami z oferentami, 3) specjalnym szkoleniu w zakresie kontaktów z lobbystami; będą one miały szczególne zastosowanie do wdrażania przedmiotowej inicjatywy.

Przed udzieleniem zamówienia (i każdą transakcją finansową) będą prowadzone obowiązkowe wyszukiwania w systemie wczesnego wykrywania i wykluczania, co dodatkowo będzie zniechęcać do wszelkich potencjalnych nadużyć i nieprawidłowości.

3. SZACUNKOWY WPLYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Dział wieloletnich ram finansowych i proponowane nowe linie budżetowe po stronie wydatków

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer [Treść]		państw EFTA ⁵³	krajów kandydujących ⁵⁴	państw trzecich	w rozumieniu art. [21 ust. 2 lit. b)] rozporządzenia finansowego
1	03.01 Jednolity rynek – Linia administracyjna					
	03.04 Jednolity rynek – Współpraca w dziedzinie opodatkowania (FISCALIS)	Zróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE

⁵² Środki zróżnicowane / środki niezróżnicowane

⁵³ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu

⁵⁴ Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	<...>	„Jednolity rynek, innowacje i gospodarka cyfrowa”
---	-------	---

			2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	Po 2027 r.	OGÓŁEM
Środki operacyjne (w podziale na linie budżetowe wymienione w pkt 3.1)	Środki na zobowiązania	(1)	5,400	5,550	5,235	4,585	4,585	4,585	4,585		34,525
	Środki na płatności	(2)									34,525
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na program ⁵⁵	Środki na zobowiązania = środki na płatności	(3)									
OGÓŁEM środki przydzielone na program	Środki na zobowiązania	=1+3	5,400	5,550	5,235	4,585	4,585	4,585	4,585		34,525
	Środki na płatności	=2+3									34,525

Dział wieloletnich ram finansowych	7	„Wydatki administracyjne”
---	---	---------------------------

⁵⁵ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	Po 2027 r.	OGÓŁEM
Zasoby ludzkie		2,244	0,902	0,225	0,225	0,225	0,225	0,225		4,274
Pozostałe wydatki administracyjne										
OGÓŁEM środki na DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	2,444	0,952	0,276	0,276	0,276	0,276	0,276		4,774

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	Po 2027 r.	OGÓŁEM
OGÓŁEM środki z wszystkich DZIAŁÓW wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	7,644	6,452	5,460	4,810	4,810	4,810	8,910		38,798
	Środki na płatności									

3.2.2. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

- Wniosek wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Rok	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	OGÓŁEM
-----	------	------	------	------	------	------	------	--------

DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie	2,244	0,902	0,225	0,225	0,225	0,225	0,225	4,274
Pozostałe wydatki administracyjne	n.d.	n.d.	n.d.	n.d.	n.d.	n.d.	n.d.	n.d.
Suma częściowa DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych								

Poza DZIAŁEM 7⁵⁶ wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie								
Pozostałe wydatki administracyjne								
Suma częściowa poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych								

OGÓŁEM	2,244	0,902	0,225	0,225	0,225	0,225	0,225	4,274
---------------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	--------------

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

⁵⁶ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

3.2.2.1. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- Wniosek wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

Rok	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)							
W centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji	6	2	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5
W delegaturach							
Badania naukowe							
• Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy: EPC) — CA, LA, SNE, INT i JED ⁵⁷							
Dział 7							
Finansowanie z DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych	- w centrali	9	4	1	1	1	1
	- w delegaturach						
Finansowanie ze środków przydzielonych na program ⁵⁸	- w centrali						
	- w delegaturach						
Badania naukowe							
Inne (określić)							
OGÓŁEM	15	6	1,5	1,5	1,5	1,5	1,5

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	Dane obejmują zarówno personel pracujący przy bezpośrednim zarządzaniu inicjatywą i jej realizacji, jak i personel pracujący w obszarach polityki wspieranych w ramach inicjatywy.
Personel zewnętrzny	Dane obejmują zarówno personel pracujący przy bezpośrednim zarządzaniu inicjatywą i jej realizacji, jak i personel pracujący w obszarach polityki wspieranych w ramach inicjatywy.

⁵⁷ CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JED = młodszy oddelegowany ekspert.

⁵⁸ W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”).

3.2.3. *Udział osób trzecich w finansowaniu*

Wniosek/inicjatywa:

- nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich.

3.3. **Szacunkowy wpływ na dochody**

- Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:

(1) na dochody z tytułu VAT

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Wpływ wniosku/inicjatywy ⁵⁹						
	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027
Artykuł	n.d.	n.d.	n.d.	n.d.	n.d.	n.d.	n.d.

⁵⁹ W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 20 % na poczet kosztów poboru.